

Sygn. akt II Ca 202/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anatol Gul

Sędziowie: SO Aleksandra Żurawska

SO Piotr Rajczakowski

Protokolant: Alicja Marciniak

po rozpoznaniu w dniu 23 kwietnia 2015 r. w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa **M. C.**

przeciwko **M. Ż.**

o załatwę 22.500zł

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 19 stycznia 2015 r., sygn. akt I C 2225/14

I oddala apelację;

II zasądza od powoda na rzecz pozwanego 1.200zł kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 202/15 (transkrypcja wygłoszonego uzasadnienia)

Początek tekstu

[Przewodniczący 00:00:05.955]

Wyrok w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej. Dnia 23 kwietnia 2015 roku Sąd Okręgowy w Świdnicy po rozpoznaniu sprawy z powództwa M. C. przeciwko M. Ż. o zapłatę 22.500 złotych na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 19 stycznia 2015 roku, sygnatura akt I C 2225/14 po pierwsze, oddala apelację, po drugie zasądza od powoda na rzecz pozwanego 1.200 złotych kosztów postępowania apelacyjnego. Proszę usiąść, będzie wygłoszone uzasadnienie w sprawie II Ca 202/15. (...)

[Sędzia sprawozdawca 00:00:52.438]

(...) Sąd Okręgowy, rozpoznając apelację, oparł się na ustaleniach faktycznych Sądu Rejonowego i zważył, co następuje. Apelacja powoda jest bezzasadna, nie znajduje bowiem żadnego uzasadnienia i jedyny jej zarzut, dotyczący naruszenia art. 994 par. 1 kc, poprzez błędną jego wykładnię. Bezzapornym w sprawie jest, że pozwany nie był

powołany do dziedziczenia po spadkodawczyni K. C., co sam powód przyznał już w pozwie, ani na podstawie ustawy, gdyż jej spadkobiercami byli powód i matka pozwanego, ani też na podstawie testamentu. Przedstawiona przez skarżącego wykładnia, objętego zarzutem apelacji art. 994 par. 1 kc stanowi zaś pogląd odosobniony i nieznajdujący potwierdzenia nawet w powołanym przez niego orzecznictwie. Wskazane bowiem przez skarżącego orzeczenia sądów powszechnych, dotyczą stanów faktycznych, w których darowizny były jednak czynione na rzecz osób, które faktycznie, a nie potencjalnie, doszły do dziedziczenia po spadkodawcy na podstawie ustawy, lub testamentu, a co trafnie zarzucił pozwany w odpowiedzi na apelację, w jednym z powołanych przez skarżącą wyroków, to jest wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 23 października 2013 roku I ACa 605/13, podobnie, jak w powołanym przez pozwanego wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 7 czerwca 2013 roku I ACa 36/13 wyrażony został pogląd, który Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie podziela, że w przepisie art. 994 par. 1 kc może być mowa jedynie o spadkobiercach, nie zaś, jak uważa skarżący, o potencjalnych spadkobiercach, a tylko za takiego w okolicznościach sprawy mógł być uznany pozwany, który przecież nie doszedł w rzeczywistości do dziedziczenia po spadkodawczyni. Idąc zaś tokiem rozumowania skarżącego, za potencjalnego spadkobiercę mógłby zostać uznany w istocie każdy, na rzecz kogo, mógłby zostać sporządzony testament, co w sposób oczywisty nie znajduje żadnych racjonalnych podstaw. Wskazać również należy, że stanów faktycznych, w których obdarowani byli spadkobiercami realnie dochodzącymi do dziedziczenia (na podstawie ustawy), dotyczyły także sprawy, będące przedmiotem rozpoznania i orzekania przez Sąd Najwyższy (zobacz uzasadnienia uchwały Sądu Najwyższego z 10 października 2013 roku III CZP 53/13, oraz wyroku z 6 lutego 2014 roku I CSK 252/13). Gdy zatem bezspornym również było, że darowizna została przez spadkodawczynię dokonana na rzecz pozwanego przed więcej, niż dziesięciu laty od otwarcia spadku, to w myśl powołanego art. 994 par. 1 kc nie podlegała ona doliczeniu do wartości spadku, a tym samym roszczenie powoda przeciwko pozwanemu na podstawie tego przepisu w związku z art. 1000 par. 1 kc, nie mogło podlegać uwzględnieniu. Z tej już zatem tylko przyczyny, żądanie pozwu, a tym samym apelacja były bezzasadne. Niezależnie zaś od tego zauważyć należy, że skarżący również nie udowodnił wysokości dochodzonego roszczenia. Wbrew bowiem jego stanowisku, wartość spadkowej nieruchomości, stanowiąca podstawę obliczenia zachowku, ustalona w opinii biegłego w sprawie I C 1230/12 Sądu Rejonowego w Świdnicy, została zakwestionowana przez pozwanego na rozprawie w dniu 19 stycznia 2015 roku z uwagi na upływ terminu rocznego od sporządzenia powyższej opinii, a który to zarzut znajduje podstawę w przepisie art. 156 ust. 3 ustawy z 21 sierpnia 1997 roku Dziennik Ustaw z 2014 roku poz. 518 ze zmianami. Za spóźnione, a przede wszystkim gołosłowne, należy natomiast uznać nowe twierdzenie powoda, podniesione po raz pierwszy w postępowaniu apelacyjnym, w piśmie złożonym w ramach polemiki z odpowiedzią na apelację wniesioną przez pozwanego, iż spadkodawczyni dokonała na rzecz pozwanego darowizny uprawnień do zachowku po swoim małżonku, gdyż istnienie jakiegokolwiek czynności spadkodawczyni obejmującej dokonanie takiej darowizny, nie zostało nawet uwiarygodnione. Powołane zaś przez skarżącego orzeczenie Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 25 marca 2014 roku I ACa 1204/13 odnosi się do stanu faktycznego, gdzie bez wątpliwości czynność prawna, będąca w istocie darowizną, została w sposób niebudzący wątpliwości jednak dokonana. Niezależnie od powyższych względów, (pomijając już nawet fakt zasadnie podniesionego przez pozwanego przy uwzględnieniu odległości czasowej między datami zgonów obojga spadkodawców, ponad 5 lat, zarzutu przedawnienia art. 1007 par. 2 kc) wskazać należy, że tak sformułowane przez apelującego żądanie, stanowi w istocie zgłoszenie nowego roszczenia z tytułu zachowku po innym spadkodawcy, co w postępowaniu apelacyjnym w myśl art. 383 kpc jest niedopuszczalne. Z powyższych przyczyn Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację, a o kosztach postępowania apelacyjnego orzekł w myśl art. 98 par 1 i 3 w związku z art. 99 i art. 391 par. 1 kpc. (...)

[koniec części 00:05:38.766]